

SZENTÁLDOZÁS

Már voltál elsőáldozó?
Ha nem, akkor szeretnél
majd az lenni? Hogyan
készülsz rá?

A Miatyánk és a békeköszöntés után a pap megtöri a kenyeret, azaz kezébe veszi a nagy szentostyát, kettétöri, és egy kis darabkát beleejt a kehelybe, amelyben a Krisztus vérévé átlényegült bor van. Azokban az időkben, melyekről a Szentírás beszámol, kenyértöréssel kezdődött el az étkezés: a családfő, illetve a házigazda a kenyeret több darabra törve osztotta meg azt a többiekkel. Amikor az apostolok összeültek az utolsó vacsorára, Jézus is bizonyára így törte meg és osztotta szét köztük a kenyeret, amelyre azt mondta: „ez az én testem”. Egyházunk korai időszakában is hasonlóan

zajlott a szentáldozás: a pap Jézus nevében kimondta az átváltoztatás szavait, majd – ugyancsak az Ő nevében – darabokra törte és szétosztotta a kenyeret a szertartáson résztvevő keresztények között. A nagy szentostya megtörése tehát erre emlékeztet bennünket.

Közben az Isten Báránya kezdetű imádságot mondjuk – vagy énekeljük –, melyben ismét irgalmat és békét kérünk a mi Urunktól. Isten Báránya maga Jézus Krisztus – de miért nevezzük így? Az áldozati báránynak fontos szerepe

volt a zsidó nép történetében, mint azt az ószövetségi Szentírásból tudjuk. Ha valami értékeset akartak Istennek ajándékozni ennek a jórészt pásztorkodással foglalkozó népnek a fiai, akkor bárányt vittek az oltárra. Aztán amikor az egyiptomi fogságból szabadultak, az utolsó estén bárányt vacsoráztak (kovásztalan kenyérrel), és az állat vérével megjelölték az ajtóikat. Isten akkoriban különböző csapásokkal sújtotta az egyiptomiakat; a bárány vére volt annak a jele, hogy az itt lakók Istenhez tartoznak, így őket elkerülte a csapás, és el tudtak menekülni a fogságból. A szelíd és ártatlan bárány élete árán szabadulhatott meg tehát akkor a zsidó nép. Ahogy már korábban is említettük ebben a könyvben, erről a szabadulásról emlékeznek meg évről évre a zsidók a pészah (más néven: pászka) ünnepi időszakában, és erre emlékezve ültek össze az utolsó vacsorára Jézus és az apostolok is. Jézust még aznap éjszaka elfogták, másnap pedig keresztre feszítették – így hát Ő lett a szelíd és ártatlan áldozati bárány, az Ő vére árán szabadulunk meg a bűneink fogságából, és ennek köszönhetően találunk utat Istenhez! Ezért a bárány Jézus jelképe. Már az újszövetségi Szentírásban – János evangéliumában – olvashatjuk, hogy Keresztelő Szent János e szavakkal mutat Jézusra: „Nézzétek, az Isten Báránya! Ő veszi el a világ bűneit!”

A pap ezt a szép hitvallást ismétli meg a szentmisén, miután felemeli a szentostyát: „Íme, az Isten Báránya, íme, aki elveszi a világ bűneit.” Majd hozzászól: „Boldogok, akik meghívást kaptak a Bárány lakomájára.” Mi ezt már letérdelve hallgatjuk, és ezt válaszoljuk rá: „Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én lelkem.” A pap magához veszi Krisztus Testét és Véré, azaz megeszi a szentostyát és a kehelyből megissza a bort. Ezután a szentmisén részt vevő hívek is előremehetnek a templomhajóba a szentélyhez, hogy szentáldozáshoz járuljanak – pontosabban közölük csak az, aki lélekben erre felkészült.

ISTEN BÁRÁNYA

**Isten Báránya,
te elveszed a világ bűneit:
irgalmaz nekünk!**

**Isten Báránya,
te elveszed a világ bűneit:
irgalmaz nekünk!**

**Isten Báránya,
te elveszed a világ bűneit:
adj nekünk békét!**